

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

12. Ranarum quanta fuerit in Ægypto plaga?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45686

cedere, sine vlla reuerentia maiestatis. Hac ipsa de caussa sapientissimus mundi gubernator in tumidum illum Pharaonem, qui supra nubes sibi gradi videbatur, non leopardos, aut balænas, aut elephantos, sed ranas & muscas emisit. Quia excellentior est gloria victoris, & ignominiosior dejectio victi, si rebus minimis superbia maxima cedere cogatur. *Queret fortasse aliquis, ait Philo, cur Deus tam minutis & vilibus animalibus ad vindictam uti maluerit, quam vrsis, pardis, & leonibus, ceterisque feris carniuoris: aut, si hæc non placebant, saltem familiaribus Egypto aspidibus, quarum morsus, & subitam, & inuita: ille non affert mortem? Is, si nesciat, discat, Deum voluisse Egyptios castigare, non è medio tollere. Nam si eos omnino delere voluisset, non opus erat animalibus, sed diuinitus immissa fame, aut pestilentia. Homines quidem, cum bella gerere volunt, auxilia sibi consciunt potentissima, quibus suam infirmitatem suppleant. Deus vero omnipotens, & nullius egens, si quando vult, tanquam instrumentis quibusdam, uti ad exigenda supplicia, non valida eligit, sed vilia, paruaque, atque ita noxios plectit. Quod tunc etiam Egyptijs accidit. Quid enim sciniphe vilius? Tamen tantum effecit, ut tota Egyptus deficiens, exclamare cogeretur: Hunc esse Dei digitum: manus enim eius, ne à tota quidem terra, quanta, quanta est, immo nec à mundo uniuersò sustineri posset.* Hæc Philo.

Philo lib. 1.
de vit. Moyse

Qui etiam, ne quis à paruis, paruam molestiam oriri duntaxat, existimet, secundam Ægypti plagam ita describit. *Vix Aaron manum extenderat, cum ranarum tanta vis prorepset, ut non solum fora completeret, ac loca subdinalia; verum & domos, & villas, & cuncta edificia tam sacra, quam profana; tam priuata, quam publica; haud secus ac si genus hoc aquatilium missum esset in diuersi elementi coloniam; natura mutante rerum vicissitudines. Terra quippe contraria est aqua. Itaque cum nec foras progredi possent homines, visis oppletis, nec intus manere, refertis etiam intimis penetralibus, & ad summas quoque contignationes ranis obrepentibus, ad extremam desperationem reducti sunt. Nullus igitur fuit sensus, qui à vilissima hæc bestia non misere infestaretur. In oculis aspicientium spina erat tam immensa vis, multitudo, & deformis figura, ora vsque ad aures diducentium, ventresque trahentium ranarum. Auribus Ægyptiorum nulla quies erat, à continuis earum clamoribus,*

XII.
Phil. loc. cit.

cùm velut de choro ad chorum identidem molestissimè coarctarent: & velut cachinnantes populum illum irriderent. Cuius quoque cruciatum maximum pepererunt. Nam ijs refertus erat fluuius, vt aqua inde non, nisi sanie ranarum vitia ta, hauriri posset, immorientibus earum plerisque, atque putrescentibus. Quin & domesticum victum foedabant, in esculentis atque poculentis nusquam non repertæ, quæ omnia conspurcabant & corrumpebant, teste Iosepho. Odoratam verò teterrimo foetore, quem exhalabant vel mortuæ ac putentes, vel viuæ, turpilimo, è quo nasccebantur, & in quem resoluebantur, plenæ, per omnia cubilia passim oberrantes. Quas tangere etiam abominabile erat, cum præsertim plurimæ earum noxiæ essent ac venenatæ, neque foedarent tantùm contaminarenturæ tangentes, sed etiam inficerent.

XIII.

Apud Athenarum lib. 8.

Plin. lib. 8.
nat. hist. c. 29
Paul. Oros.
lib. 3. c. vlt.

Fuit sanè id tum diuinæ omnipotentæ miraculum, in Ægypto: sed etiam extra Ægyptum, absque miraculo, nonnunquam integræ vastatæ sunt ciuitates, populique toti per ranarum importunitatem, patrijs natiuisque sedibus exterminati. *Heraculus Lembus libro vigesimo primo historiarum narrat, in Paonia & Dardania, tantam vim ranarum è celo delapsam, vt publicas vias, primateque domos implerent: primis autem diebus incolas passim eas occidisse, sedibusque oclusis, aliquandiu patienter enim molestiam pertulisse. Sed cum nihil proficerent, domesticasq; suppellex illis tota obregeretur, ac cum cibarijs elixas assasq; ranas offenderent, aquarum crepta commoditate; & quia conseruatis illis non erat pedem ubi ponerent, mortuarum odore ad extremum vexati patriam deseruerunt.* Plinius quoque Varronem laudat auctorem, à quo proditum sit, à ranis, quandam, in Gallia, pulsam esse ciuitatem. Quin & Paulus Orosius memorat, Cassandro, post mortem Alexandri Magni, Macedoniam tenente, Abderitas, intoleranda ranarum multitudine, patrio solo exactos, & antiquis sedibus expulsos, nouas in Macedonia sedes à Cassandro petiisse. Hæc talia indicant, à paruis non parua sæpe supplicia in homines erumpere, si, quod magnitudini deest, multitudine compensetur. Tanto etiam manifestius potentæ suæ maiestatem Deus aperit, quanto, per res paruas, maiora legitur perpetravisse.

Quam-